

down on sb – займатись оральним сексом, handjob – мастурбація. Наведемо приклад відтворення евфемізму ортофемізмом: deflowering the maiden – позбавити цноти.

Висновки. Мова серіалу «Сексуальна освіта» є багатою на сленг та відповідну термінологію. У ході дослідження було виявлено, що найчастіше для відтворення лексики сексуальної тематики перекладачі використовують повні відповідники та послівний переклад, рідше – транскодування. Сленгізми відтворені відповідниками в українській мові або ж стилістично нейтральними варіантами. Такий підхід дозволяє зберегти зміст та стилістичні особливості оригіналу і при цьому забезпечити зрозумілість та культурну прийнятність для носіїв української мови.

ЛІТЕРАТУРА

1. Білик О.О., Пуга О.О., Подоляк З.Р. До питання комедійного кінодискурсу в сучасній лінгвістиці. Вісник науки та освіти. 2024. № 1(19). С. 141–152.
2. Гридасова О.І. Кінодискурс як об'єкт навчання кіно перекладу. Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. 2014. Вип. 74. С. 102–107.
3. Жулавська О., Олійник Д. Стратегії та прийоми перекладу сучасних англомовних фільмонімів українською мовою. Проблеми гуманітарних наук: зб. наук. пр. Дрогоб. держ. пед. ун-ту ім. І. Франка. Серія: Філологія. 2022. Вип. 50. С. 48–55.
4. Колодій Б.М., Олійник О.Ю. Стратегії й тактики відтворення кінодіалогу в українському перекладі (на матеріалі англомовних фільмів Квентіна Тарантіно). Закарпатські філологічні студії. 2021. Т. 2, № 17. С. 80–87.
5. Михайленко О.А. Поняття «перекладацькі стратегії» як складова стратегічної компетенції. Наук. зап. Нац. пед. ун-ту ім. М. П. Драгоманова. Серія: Педагогічні та історичні науки. 2014. Вип. 121. С. 148–154.
6. Олицька С. Порівняльний лексико-стилістичний аналіз кінодискурсу [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://naub.ua.edu.ua/porivnyalnyj-leksyko-stylistychnyj-analiz-kinodyskursu/> Дата звернення: 30.03.2025.
7. Сексуальна освіта [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://uasearl.top/sex-education-1/season-1-aa#watch>. Дата звернення: 30.03.2025.
8. Ткачук Т.І. Перекладацькі адаптивні стратегії у сучасній транслятології як механізм адекватної передачі комунікативно-прагматичного значення. Наук. вісник Міжн. гуманітар. ун-ту. Серія: Філологія. 2016. Вип. 24(2). С. 135–137.
9. Sex Education [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://www.netflix.com/ua-en/title/80197526> Дата звернення: 30.03.2025.

Пилипишин Марія

Науковий керівник – проф. Задорожна Ірина

ІНТЕРАКТИВНІ ПРИЙОМИ ФОРМУВАННЯ ВМІНЬ ГОВОРІННЯ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ

Вступ. Формування вмінь говоріння в процесі вивчення мови є однією з цілей сучасної мовної освіти, оскільки усне мовлення як вид мовленнєвої діяльності слугує інструментом комунікації у повсякденному, професійному та академічному середовищі. Проблема підвищення ефективності методів навчання говоріння зумовлена не лише потребами суспільства в комунікативно компетентних особистостях, а й динамікою змін у парадигмах освітнього процесу. У зв'язку з цим особливого значення набуває використання інтерактивних завдань як способу активізації мовленнєвої діяльності, розвитку комунікативної компетентності та залучення учнів до творчої роботи з мовним матеріалом. Інтерактивність як

принцип організації освітнього процесу передбачає не лише залучення учнів до діяльності, а й забезпечення багатовекторної взаємодії між учасниками комунікативного процесу. Проте питання доцільності, ефективності та способів реалізації інтерактивних методичних прийомів для говоріння ще не отримали вичерпного науково-методичного обґрунтування в сучасній лінгводидактиці. У контексті компетентнісного підходу проблема оптимального добору методичних прийомів для стимулювання усного мовлення залишається актуальною.

Метою дослідження є комплексний аналіз інтерактивних прийомів формування вмінь говоріння англійською мовою.

Основний текст. У сучасній педагогічній науці комунікативна спрямованість навчального процесу розглядається як ключовий принцип мовної освіти, згідно з яким пріоритет надається розвитку навичок і вмінь реалізації мовленнєвого акту в реальних та умовно-комунікативних ситуаціях. Мовленнєва діяльність передбачає наявність мотиву, мети, плану висловлювання та операцій, які забезпечують реалізацію цього плану. Формування вмінь говоріння вимагає створення умов, за яких учень зможе вільно й мотивовано висловлювати власні думки. На думку Н.І.Білоус, сучасні методики мають ґрунтуватися на діяльнісному та інтерактивному підходах, які забезпечують цілісність і практичну спрямованість навчального процесу [2, с. 57].

Інтерактивні методи, як зазначає О.І.Пометун, базуються на співпраці, взаємодії, обміні думками й прийнятті рішень у групі, а отже, створюють сприятливі умови для розвитку мовленнєвих умінь і навичок [8, с. 12]. Саме завдяки інтерактивним завданням відбувається активне включення учня в комунікативну ситуацію, що сприяє розвитку спонтанного мовлення, його гнучкості та адаптивності. Серед основних типів інтерактивних завдань, що виявляють високий дидактичний потенціал у формуванні усного мовлення, виокремлюють рольові ігри, ситуативні вправи, дискусії, мозкові штурми, дебати, метод «прес», роботу в парах або малих групах, проєктні презентації тощо. Кожен із цих методичних прийомів має свої особливості, механізми реалізації та умови ефективного впровадження в освітній процес [5, с. 35].

Рольові ігри як форма інтерактивної діяльності дають змогу моделювати реальні життєві ситуації, в яких учень повинен діяти відповідно до заданої ролі. Це дозволяє не лише активізувати мовлення, а й розвивати навички соціальної взаємодії, вміння аргументовано висловлювати думку, слухати партнера й адекватно реагувати на його репліки. Рольова гра значно підвищує мотивацію до навчання та сприяє формуванню комунікативної компетентності [7, с. 103]. Дискусії та дебати, у свою чергу, сприяють розвитку логічного мислення, культури мовлення, здатності до аргументації та рефлексії. Як зазначає Л.І.Мацько, обговорення суперечливих питань у групі сприяє формуванню соціолінгвістичних та стратегічних умінь, що є складовими комунікативної компетентності [6, с. 71].

Ситуативні завдання передбачають створення мовленнєвих ситуацій, які потребують від учня самостійного продукування висловлювання. Вони мають бути максимально наближеними до реального життя: наприклад, «у магазині», «на пошті», «в аеропорту», «співбесіда з

роботодавцем» тощо. Завдяки цьому формується вміння використовувати лексико-граматичні структури відповідно до мовленнєвої ситуації. Дидактичні дослідження, зокрема роботи Г.І.Богданової, підтверджують ефективність цього підходу, підкреслюючи, що ситуативно-тематична організація матеріалу стимулює розвиток зв'язного мовлення [3, с. 62].

Метод «мозковий штурм» забезпечує генерацію великої кількості ідей за обмежений час, сприяє розвитку асоціативного мислення, збагаченню словникового запасу та стимулює мовленнєву активність. Застосування цього методу у процесі формування вмінь усного мовлення рекомендовано у контексті вивчення тем, що передбачають висловлення власної думки, оцінних суджень, аргументів. Метод «прес» як універсальний спосіб формулювання особистої позиції надає учням чіткий алгоритм побудови монологічного висловлювання. За свідченням О. М. Савченко, цей метод дозволяє структурувати усне мовлення та робить його логічним і завершеним [9, с. 49].

На увагу заслуговують проєктні завдання, які передбачають виконання комплексного завдання з подальшою презентацією результатів. Це дає змогу учням не лише оперувати набутими знаннями, а й застосовувати їх у нових умовах, презентуючи власну позицію та аргументуючи її в усному мовленні. Результати експериментального дослідження О. М. Коваленко доводять, що учні, які систематично виконують інтерактивні завдання проєктного характеру, мають вищий рівень розвитку комунікативної компетентності [4, с. 83].

Ефективність використання інтерактивних завдань у формуванні вмінь усного мовлення зумовлена тим, що вони створюють умови для реальної комунікативної діяльності, моделюють мовленнєві ситуації, розвивають мислення та забезпечують активну взаємодію учасників освітнього процесу. Водночас слід зауважити, що ефективність інтерактивних прийомів залежить від низки факторів: вікових особливостей учнів, рівня володіння мовою, мотивації, організації навчального простору та кваліфікації вчителя. Саме тому важливим завданням методики є не тільки відбір інтерактивних завдань, а й розробка ефективних способів їх упровадження в освітній процес [1, с. 312].

Висновки. Інтерактивні методичні прийоми відіграють ключову роль у формуванні вмінь говоріння, оскільки сприяють створенню комунікативно-сприятливого освітнього середовища, у якому учень активно залучається до мовленнєвої діяльності. Рольові ігри, дискусії, ситуативні вправи, методи «прес» і «мозковий штурм», робота в парах і групах, а також проєктна діяльність – усе це не лише сприяє активізації усного мовлення, а й формує в учнів комунікативну компетентність, соціальну активність, уміння взаємодіяти. Водночас інтерактивне навчання вимагає від учителя високої професійної майстерності, вміння адаптувати навчальні завдання до конкретної аудиторії, забезпечити мотивацію до мовленнєвої діяльності та створити умови для рефлексії.

Подальші наукові дослідження мають бути спрямовані на розробку типології інтерактивних завдань відповідно до рівнів мовленнєвої компетентності, а також на вивчення впливу інтерактивних форм на розвиток спонтанного усного мовлення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Андрущенко Т. В. Педагогіка вищої школи. Київ: Центр учбової літератури, 2015. 312 с.
2. Білоус Н. І. Формування комунікативної компетенції учнів засобами інтерактивного навчання. Українська мова і література в школі., 2020, № 4, с. 56–61.
3. Богданова Г. І. Методика розвитку усного мовлення: Навчальний посібник. Київ: ВЦ Академія, 2017. 240 с.
4. Коваленко О. М. Проектна діяльність як засіб розвитку мовленнєвої компетентності учнів. Педагогічна освіта: теорія і практика. 2019, № 26, с. 80–85.
5. Лесюк М. І. Інтерактивне навчання як засіб розвитку мовленнєвої активності. Педагогіка і психологія, 2019, № 3, с. 35–41.
6. Мацько Л. І. Культура українського фахового мовлення. Київ: ВЦ Академія, 2011. 336 с.
7. Пометун О. І. Сучасний урок: інтерактивні технології навчання. Київ: А.С.К., 2014. 192 с.
8. Савченко О. М. Інтерактивні методи навчання у сучасній школі. Початкова школа. 2018, № 2, с. 47–52.

Лащук Анна

Науковий керівник – доц. Бойчук Мар'яна

СПОСОБИ ТВОРЕННЯ НЕОЛОГІЗМІВ В ІНТЕРНЕТ-ДИСКУРСІ

Вступ. Сучасний інтернет-дискурс є динамічним і надзвичайно продуктивним середовищем для появи нових лексичних одиниць. Інтенсивний розвиток цифрових технологій, соціальних мереж та онлайн-комунікацій спричинив активне поповнення словникового складу мов новоутвореннями, які відображають нові реалії та явища віртуального світу. Інтернет-неологізми вирізняються не лише тематичною новизною, а й оригінальністю словотвірних моделей, що часто виходять за межі традиційних мовних норм. Аналіз неологізації є актуальним для сучасної лінгвістики, оскільки дозволяє простежити тенденції розвитку мови в умовах глобалізованого інформаційного простору та виявити специфіку мовних процесів, притаманних мережевій комунікації.

Метою статті є проаналізувати основні способи творення неологізмів в інтернет-дискурсі, визначити найпродуктивніші словотвірні моделі та охарактеризувати лінгвістичні особливості новітніх лексичних утворень у сфері цифрової комунікації.

Основний текст. Інтернет-дискурс має тісний зв'язок із мовою та її лексичним складом. Він використовує існуючі слова, змінює частоту їхнього вживання, створює нові лексичні одиниці для позначення сучасних явищ, а також надає вже відомим словам нового значення. Усе це сприяє трансформації й розвитку лексичного складу мови.

Дослідники, такі як Л. Кондратюк, Н. Юхновець, В. Марченко, Т. Очеретян, О. Сергєєва та ін., розглядають неологізми як важливий елемент мовної динаміки, що відображає сучасні тенденції розвитку комунікації. Неологізм трактується як лексична одиниця, нове слово чи його окреме значення, а також вислів, що виникли на певному етапі розвитку мови та сприймаються мовцями як нові. До неологізмів належать як загальномовні одиниці, що закріплюються у мовній системі, так і індивідуально-авторські чи стилістичні новоутворення, які функціонують у межах окремого тексту чи мовлення конкретного автора [3, с. 377].